

The book cover features a woman with short, light-colored hair, looking off to the side. She is positioned in the upper half of the frame, with her face partially obscured by the dense, green foliage of a tropical jungle. The background is a soft-focus view of the forest, with various types of palm trees and other tropical plants. The overall color palette is dominated by greens and blues, creating a serene and natural atmosphere.

Az Aszály szerzőjétől

JANE HARPER

A TERMÉSZET EREJE

GABO

Első fejezet

– Ne ijedj meg!

Aaron Falk szövetségi ügynök becsukta a kezében lévő könyvet, pedig egész estére olvasást tervezett. Átrakta a mobilját az ép kezébe, és ülőpozícióba tornázta magát az ágyon.

– Nem fogok.

– Alice Russell eltűnt. – A nő a vonal túlsó végén halkán mondta ki a nevet. – Most tudtam meg.

– Hogyhogy eltűnt? – Falk félretette a könyvet.

– Hivatalosan is. Már nem az van, hogy csak nem veszi fel a telefont.

Falk hallotta, hogy társa a vonal túlsó végén felsóhajt. Három hónapja dolgoztak együtt, és Carmen Cooper még soha nem tűnt ilyen feszültnek.

– Valahol a Giralang-hegyláncnál tűnt el – folytatta Carmen.

– A Giralangnál?

– Aha, keleten.

– Ja, nem, képbem vagyok. Csak eszembe jutott, miket lehetett hallani róla.

– A Martin Kovac-esetre gondolsz? Hála az égnek, elvileg nem olyasmiről van szó.

- Bízunk benne! Annak már amúgy is húsz éve, nem?
- Szerintem inkább huszonöt.

Van, amire még ennyi év után is emlékszik az ember. Falknak még épp csak kiserkent a bajusza, amikor először beszéltek a híradóban a Giralang-hegyláncról. Aztán, a következő két év során még háromszor téma volt. Ausztrália minden egyes nappalijában azt nézték, hogy nyomkövető kutyákkal felszerelt felderítőcsapatok vágnak át a magas aljnövényzettel benőtt bozóterdőn. Végül a holttestek többségét megtalálták.

- Alice mit csinált arrafelé? – kérdezte Falk.

– Céges túrán volt.

– Szórakozol velem?

– Nem én. Kapcsold be a tévét, ez megy a híradóban. Már ott van a felderítőcsapat.

– Pillanat, tartsd! – Falk kimászott az ágyból, és felhúzott egy pólót, hogy ne csak bokszter legyen rajta. Éjszakára mindig lehűlt a levegő. Átvágott a nappalin, és az egyik folyamatosan sugárzó hírcsatornára kapcsolt. A bemondó épp azt ecsetelte, mi történt aznap a parlamentben.

– Semmi. Csak munka. Aludj vissza – hallotta a telefonból Carmen hangját, aztán leesett neki, hogy a társa valaki máshoz beszél. Egészen idáig automatikusan azt feltételezte, hogy a nő a közös irodájuk íróasztala mögött ül, amelyet tizenkét héttel ezelőtt zsúfoltak be az övé mellé. Azóta szó szerint szorosan együtt dolgoztak. Akárhányszor Carmen nyújtózkodott egyet, belerúgott Falk székébe. A férfi most az órájára pillantott. Vasárnap este volt, tíz múlt, vagyis Carmen nyilván otthon van.

– Látod már? – kérdezte a nő, most már suttogva, bárki miatt is. Falk feltételezte, hogy a vőlegénye fekszik mellette.

– Még nem. – Falknak nem kellett lehalkítania a hangját. – Várj... – Már végig is futott a hír a képernyő alsó sávján. – Oké, olvasom.

HAJNALBAN FOLYTATÓDIK A KUTATÁS A GIRALANG-HEGYLÁNCNÁL AZ ELTŰNT MELBOURNE-I TÚRÁZÓ, A 45 ÉVES ALICE RUSSELL UTÁN.

– Melbourne-i *túrázó*? – kérdezte Falk.

– Na ja.

– Alice mióta... – A férfi elhallgatott. Maga elé képzelte Alice cipőjét. Magas sarkú, hegyes orrú.

– Tudom. A híradó szerint valamilyen csapatépítő training volt. Elmentek pár napra túrázni, és...

– Pár napra? Pontosan mikor tűnt el?

– Nem tudok biztosat. Azt hiszem, tegnap este jelentették.

– Csak mert felhívott.

Egy darabig hallgattak. Aztán Carmen megszólalt:

– Kicsoda, Alice?

– Igen.

– Mikor?

– Tegnap este. – Falk átpörgette a nem fogadott hívásait, aztán visszatette a telefont a füléhez. – Ott vagy még? Igazából ma kora reggel hívott, fél öt körül. Le volt némítva. Csak a hangpostát hallgattam vissza, miután felébredtem.

Carmen másodpercekig ismét csendben volt.

– Mit mondott? – kérdezte aztán.

– Semmit.

– Egyáltalán?

– Senki sem volt a vonalban. Azt hittem, a zsebe hívott fel.

A híradóban megjelent egy friss fénykép Alice Russellről. Láthatóan valamilyen bulin készült. Szőke haja körül-

ményesen fel volt tűzve, ezüstszínű ruhája pedig láthatóvá tette, milyen sok időt töltött az edzőteremben. Jó öt évvel fiatalabbnak tűnt a koránál, vagy talán még többel. És úgy mosolygott a fotósra, ahogy Falkra és Carmenre soha.

– Fél hét felé megpróbáltam visszahívni – mondta Falk, még mindig a képernyőre meredve. – De csak kicsengett.

A tévében most légi felvételt mutattak a Giralang-hegyláncról. Dombok és völgyek, ameddig a szem ellát, hullámzó zöld óceán a gyér téli napsütés alatt.

HAJNALBAN FOLYTATÓDIK A KUTATÁS...

Carmen megint elhallgatott. Falk hallotta, ahogy lélegzik. A hegyláncok a képernyőn jó nagyoknak tündek. Igazából hatalmasnak. A lombkoronák sűrű szőnyege a kamera szemszögéből nézve áthatolhatatlannak tűnt.

– Még egyszer visszahallgatom az üzenetét – mondta Falk. – Aztán visszahívlak.

– Oké. – Carmen letette.

Falk a félhomályban, a tévéképernyő kékes vibrálásában leült a kanapéra. Még nem húzta be a függönyt, és a kis erkélyen túl látszott a melbourne-i égbolt ragyogása. Az Euréka Torony tetején lévő vészjelzés vörösen villogott.

HAJNALBAN FOLYTATÓDIK A KUTATÁS A GIRALANG-HEGYLÁNCNÁL...

Lehalkította a tévét, és tárcsázta a hangpostáját. Beérkező hívás reggel 4 óra 26 perckor Alice Russell mobilszámáról.

Mivel elsőre semmit sem hallott, jobban a füléhez szorította a készüléket. Öt-tíz másodpercig statikus zörejt hallatszott. Aztán elindult a felvétel, és ezúttal a legvégéig meghallgatta. A fehér zaj hullámokban érkezett, mintha víz alól szólna. Fojtott mormogás hallatszott, talán valaki beszélt. Aztán, a semmiből, áttört egy hang. Falk elrántotta

a készüléket a fülétől, és rámeredt. A hang olyan távoli volt, hogy arra gondolt, talán csak képzelte.

Lassan megérintette a kijelzőt. Némaságba burkolózó lakásában becsukta a szemét, és még egyszer lejátszotta a felvételt. Semmi, semmi, aztán, a nagy semmiből távoli hang suttogott a fülébe:

...bántották...

Második fejezet

MÉG NEM IS PIRKADT, AMIKOR CARMEN MÁR LEPARKOLT Falk lakása elé. A férfi a járdán várta, hátizsákjával a földön. Túrabakancsa megvetemedett, ezer éve nem volt rajta.

– Hadd hallgassam meg én is – mondta a nő, miután Falk bemászott a kocsiába. Carmen hátratólta az ülését a volán mögött. Falk kevés ilyen magas nővel találkozott élete során, de a társa a szemébe tudott nézni beszélgetés közben.

Falk kihangosította a mobilját, és megnyomott egy gombot. Statikus zörej töltötte be a kocsi terét. Öt, tíz másodpercig semmi, aztán az a szó. Utána másodpercekig újra csak sisterség, aztán megszakadt a vonal.

Carmen összeráncolta a homlokát.

– Még egyszer – kérte.

Miközben becsukott szemmel hallgatta a felvételt, Falk az arcát figyelte. Carmen a maga harmincnyolc évével csak hat hónappal járt a férfi előtt mind korban, mind tapasztalatban, de most először keresztetkértek egymást útjaik a szövetségi rendőrségnél. A nő új volt a melbourne-i pénzügyi információs egységnél, Sydney-ből költözött ide. Falk a mai napig nem tudott rájönni, megbánta-e a váltást. Carmen kinyitotta a szemét. Bőre az utcalámpa narancs-

sárga ragyogásában egy árnyalatnyival sötétebbnek tűnt a szokottnál.

– „Bántották” – mondta.

– Szerintem is ez hallatszik a felvételen.

– Te nem hallottál valami mást a legvégén?

Falk a maximumra állította a hangerőt, és újra elindította a felvételt. Miközben hegyezte a fülét, azon kapta magát, hogy visszatartja a levegőt.

– Most – szólalt meg Carmen. – Nem azt mondta valaki, hogy „Alice”?

Még egyszer meghallgatták a felvételt, és Falk ezúttal elcsípte a leheletfinom sziszegést.

– Nem tudom. Lehet, hogy csak statikus zörej.

Carmen beindította a kocsit. A motor berregése belehasított a hajnalba. Már rákanyarodtak az útra, amikor a nő újra megszólalt:

– Te mennyire mondanád biztosra, hogy ez Alice hangja?

Falk megpróbálta felidézni a nő hangját. Viszonylag jellegzetes beszédstílusa volt. Gyakran elharapta a szavakat. Mindig határozottan beszélt.

– Nincs mi alapján arra következtetni, hogy *nem ő* az. De nehéz megmondani.

– Nagyon nehéz. Én igazából még arra sem tudnék megesküdni, hogy női hang.

– Én sem.

A visszapillantó tükörben Melbourne sziluettje egyre kisebb lett. Előttük, keleten az égbolt feketéről lassan tengerészkékre váltott.

– Oké, hogy Alice néha idegesítő tud lenni – mondta Falk –, de azért nagyon remélem, hogy nem kevertük bele valami szarságba.

– Én is. – Amikor eltekerte a kormányt, hogy felkanyarodjanak az autópályájára, Carmen eljegyzési gyűrűjén megcsillant a fény. – Mit is mondott az a zsarú? Hogy is hívják, na.

– King.

Miután Falk előző éjjel lehallgatta Alice hangpostáját, azonnal tárcsázta az állami rendőrséget. Fél órába telt, mire a keresést vezető rangidős őrmester visszahívta.

– Elnézést. – King őrmester hangja fáradtnak tűnt. – Nem volt könnyű vonalas telefonhoz jutni. Az időjárás miatt még a szokottnál is rosszabb itt a térerő. Meséljen arról a hangpostáról.

King türelmesen végighallgatta Falk beszámolóját.

– Értem – mondta, miután Falk befejezte. – Nézze, már elkezdünk ellenőrizni a híváslistáját.

– Rendben.

– Mit is mondott, milyen volt veled a kapcsolata?

– Szakmai. Bizalmas természetű. Segített valamiben nekem és a társamnak.

– Hogy hívják a társát?

– Carmen Coopernek.

Falk a papírzörgésből tudta, hogy az őrmester felírta a nevet.

– Számítottak a hívására?

Falk habozott.

– Nem mondanám.

– Elboldogul maga a bozóterdőben?

Falk lenézett a bal kezére. A bőr foltokban még mindig rózsaszín és furcsán sima volt, ahol az égési sérülései nem gyógyultak be tökéletesen.

– Nem.

– És a társa?

– Nem hinném. – Falk valójában nem tudta.

Csend állt be a vonal túlsó végén.

– A telefontársaság szerint Alice Russell ma kora reggel két számot is felhívott – mondta aztán King. – Először a segélyvonalét, aztán a magáét. Mit gondol erről?

Most Falkon volt a hallgatás sora. Az őrmester hangosan vette a levegőt.

Bántották.

– Szerintem jobb lesz, ha meglátogatjuk magukat – javasolta Falk. – Hogy személyesen is beszélhessünk.

– Az szerintem is bölcs lenne. Hozza a telefonját!

Negyedik nap: vasárnap reggel

JILL A SAJÁT FÉLELMÉT LÁTTA TÜKRÖZÖDNI A HÁROM RÁ meredő nő arcában. Szíve zakatolt, és hallotta, hogy a többiek is gyorsan veszik a levegőt. A fák között felbukkanó égbolt fakószürke volt. A szél megzörgette az ágakat, amivel kissé eláztatta a nőket, de senki sem rezzent össze. Mögöttük a viskó korhadt fái nyögdécseltek, aztán elhallgattak.

– El kell tűnnünk innen – mondta. – Most!

A bal oldalán lévő két nő egyből bólíntott, sötét szemük tágra nyílt, végül csak összekovácsolta őket a pánik. Jobbján, néhány pillanatnyi tétovázás után, egy harmadik bólíntást is érzékelt.

– Na és ...?

– Na és, mi?

– Na és, mi lesz Alice-szel?

Borzalmas csend telepedett rájuk. A szűk körben álló nők csak a fák zörgését és recsegését hallották.

– Csak magának köszönheti.

Harmadik fejezet

MIRE FALK ÉS CARMEN NÉHÁNY ÓRA MÚLVA LEHÚZÓDOTT az út mellett, az égbolt már kivilágosodott, és teljesen maguk mögött hagyták a várost. Kinyújtóztatták elgémberedett tagjaikat, míg a felhők folyamatosan változó árnyékokat vetettek az elkerített legelőkre. Házak vagy bármilyen más épületek alig voltak errefelé. Egyszer csak elrobogott mellettük egy szerszámokkal megpakolt furgon, harminc kilométer óta az első jármű. A zaj megijesztett egy sereg rózsás kakadut, amelyek szárnyacsapkodva és vijjogva felröppentek egy közeli fára.

– Menjünk tovább – szólalt meg Falk. Elvette a kocsikulcsot Carmentől, és bemászott a leharcolt, gesztenyebarna szedán volánja mögé. Amikor beindította a motort, ismerős érzet járta át. – Régen pont ilyen autóm volt.

– Csak volt eszed megszabadulni tőle? – kérdezte Carmen, miközben elhelyezkedett az anyósülésen.

– Nem rajtam múlt. Év elején, még a szülővárosomban tropára ment. Pár helyi tönkretette, amolyan üdvözlésképp.

A nő halvány mosollyal rásandított.

– Ja, igen, arról hallottam. „Tropára ment”, így is lehet fogalmazni.

Falk enyhe vágyakozással simított végig a kormányon. Az új autója is rendben volt, de azért az messze nem olyan, mint a régi.

– Ez amúgy is Jamie-é – mondta Carmen, miután elindultak. – Hosszabb távokra jobb, mint az enyém.

– Aha. Tényleg, hogy van Jamie?

– Jól. Semmi különös.

Falk nem tudta, Jamie-nél valójában milyen az a semmi különös. Csak egyszer találkozott Carmen vőlegényével. Izmos, farmeres-pólós fickó volt, egy sportitalokat gyártó vállalat marketingeseként dolgozott. Miután kezét rázott Falkkal, adott neki valamilyen kék, buborékos lötytyöt, amely elvileg javít az erőnlétén. Jamie mosolya őszintének tűnt, de volt benne valami más is, amikor végigmérte Falk vézna alkatát, sápadt bőrét, világosszőke haját és megégett kezét. Ha Falknak tippelnie kellett volna, azt mondja, enyhe megkönnyebbülést érzékelt a tekintetében.

Megszólalt a középső tárolórekeszbe helyezett telefonja. Levette a tekintetét a kihalt útról, a kijelzőre nézett, aztán Carmen kezébe nyomta a készüléket.

– Az őrmester küldött egy e-mailt.

Carmen megnyitotta az üzenetet.

– Azt írja, két csapat vett részt a túrán. Egy férfi és egy női, külön útvonalon mentek. Megírta, kik voltak Alice csoportjában.

– Mindkét csapat tagjai a BaileyTennantsnél dolgoztak?

– Úgy fest. – A nő elővette a saját telefonját, és megnyitotta a BaileyTennants honlapját. Falk a szeme sarkából látta az elit könyvelőiroda logójának fekete és ezüstsínű betűit.

– Oké, tehát Breanna McKenzie és Bethany McKenzie – olvasta Carmen a férfi mobiljáról. – Breanna Alice

asszisztense, igaz? – Megérintette a kijelzőt. – Igen, ő az. Úristen, úgy néz ki, mint aki vitaminokat reklámozhatna.

Falk elé tartotta a telefont, hogy a férfi is megszemlélje a húszas évei közepén járó, ragyogó mosolyú nő arcképét. Carmen nem túlzott. Breanna McKenzie még a nem ki-mondottan ideális irodai megvilágításban is úgy nézett ki, mint aki minden reggel kocog, ki nem hagyna egy jógaórát se, és vasárnaponként vallásos buzgalommal kondicionálja copfba fogott, fényes fekete haját.

Carmen visszavette a telefont, és megérintette a kijelzőjét.

– A másikról nem dob ki semmit. Bethany. Szerinted testvérek?

– Lehet. – Sőt talán ikrek, gondolta Falk. Breanna és Bethany. Bree 'n' Beth. Ízlelgette egy kicsit a hangzást. Igen, el tudta képzelni, hogy ikrek.

– Majd később kiderítjük, mi van vele – mondta Carmen. – A következő Lauren Shaw.

– Vele már találkoztunk, nem? Valami középvezető, ha jól rémlik.

– Igen, az... Jézusom, szóval ő az *előzetes tervezés stratégiai irányítója*. – Carmen megint Falk elé tartotta a telefont. – Hogy ez mit jelent, passz.

Lauren vékony arca mindenesetre semmit sem árult el. Nehéz lett volna pontosan megállapítani a korát, de Falk a negyvenes évei második felére lőtte be. Haja középbarna volt, világosszürke szemével olyan kifejezéstelenül nézett a fényképezőgépbe, mintha útlevélfotó készülne róla.

Carmen újra kezdte böngészni a listát.

– Hú.

– Mi az?

– Eszerint Jill Bailey is ott volt velük.

– Komolyan? – Falk az úton tartotta a tekintetét, de érezte, hogy a mellkasában tegnap este óta fészkelő aggodalom egyre jobban lüktet.

Carmen nem vette a fáradságot, hogy megnyissa Jill fotóját. Mindketten jól ismerték az elnök asszony kemény vonásait. Idén lesz ötven, és hiába költött annyit a ruháira és a frizurájára, minden év meglátszott rajta.

– Jill Bailey – dörmögte Carmen, miközben továbbgörgette az őrmester listáját. Aztán a hüvelykujja megállt. – Basszus. Az öccse a férfiak csapatában volt.

– Biztos vagy benne?

– Aha, Daniel Bailey, ügyvezető igazgató. Itt van, feketén-fehéren.

– Ez nagyon nem tetszik.

– Nekem se.

Carmen finoman megkocogtatta a körmével a telefont.

– Na jó. Egyelőre nem tudunk eleget ahhoz, hogy következtetéseket vonhassunk le – mondta végül. – A hangpostaüzenet kontextus nélkül semmit sem ér. Minden jel arra utal – ha realiztikusan és a statisztikákat is figyelembe véve nézzük –, hogy Alice valószínűleg rossz helyen fordult le egy kijelölt útvonalról, és eltévedt.

– Igen, ez a legvalószínűbb – mondta Falk, de a hangjuk alapján egyikük sem volt meggyőződve róla, hogy tényleg ez történt.

Továbbhajtottak, miközben a rádióadás szép fokozatosan elhalt. Carmen addig babrált a tekerővel, amíg talált egy még úgy-ahogy működő hullámhosszt. A hírműsor hol fel erősödött, hol elhalkult. Annyit mindenesetre megtudtak, hogy a melbourne-i túrázót még mindig nem találták meg. Az út lágyan kanyarodott észak felé, aztán Falk észrevette a Giralang-hegylánc dombjait a látóhatáron.

– Jártál valaha arrafelé? – kérdezte, mire Carmen meg-
rázta a fejét.

– Nem. Hát te?

– Nem. – Bár bizonyos szempontból hasonló helyen
nőtt fel. Elszigetelt vidék volt, mindenhol vaskos törzsű fák
nőttek, amelyek szinte senkit sem engedtek elmenekülni.

– Eléggé kikészít a Giralang háttérsztorija – folytatta
Carmen. – Tudom, hülyeség, de... – Vállat vont.

– Végül is mi lett Martin Kovaccsal? – kérdezte
Falk. – Még mindig sitten van?

– Nem tudom. – Carmen újra megérintette a telefonja
kijelzőjét. – Nem. Meghalt. Három éve a börtönben, hat-
vankét évesen. Igazából most, hogy így belegondolok, rém-
lik. Verekedésbe keveredett egy fegyencsel, a padlóra került,
beütötte a fejét, és többé nem tért magához, legalábbis ezt
írják. Nehéz sajnálni.

Falk egyetértett. Az első áldozat egy huszonéves mel-
bourne-i tanársegéd volt, aki kirándulni ment a heglánkra.
Egy csapat táborozó bukkant rá, de már több nap késéssel.
A nő rövidnadrágjának cipzárja szét volt szaggatva, a há-
tizsákját pedig sehol sem találták. Mezítláb volt, cipőfűzőjét
szorosán a nyakára kötötték.

A következő három év során még két nő holtteste és egy
újabb bejelentett eltűnés kellett ahhoz, hogy az idénymun-
kás Martin Kovac neve először említésre kerüljön a gyil-
kosságok kapcsán. Addigra persze a kár súlyos és visszavon-
hatatlan volt. Az amúgy békés Giralang-heglánkra hosszú
árnyék vetült, Falk pedig abba a generációba tartozott,
amelynek tagjait mindig kirázta a hideg, akárhányszor szó-
ba került a hely neve.

– Kovac végül is soha nem ismerte be, hogy megtámad-
ta azokat a nőket – magyarázta Carmen. – A negyediket

egyébként meg sem találták. Sarah Sondenbergnek hívták. Az különösen szomorú eset, csak tizennyolc éves volt a lány. Emlékszel, hogy a szülei a tévében próbáltak segítséget kérni?

Falk emlékezett. Két évtizede történt, mégis tisztán látta maga előtt a szülők elkeseredett tekintetét.

Carmen megpróbált lejjebb görgetni, aztán felsóhajtott.
– Bocs, de lefagyott. Itt már nagyon gyenge a netem.

Falk nem volt meglepve. Az út menti fák olyan árnyékot vetettek, amely még a reggeli napsütést is elvágta tőlük.

– Azt hiszem, itt már csak egyre gyengébb lesz.

Csendben haladtak tovább, amíg el nem hagyták a főutat, Carmen aztán elővette a térképet, és navigált. Az út egyre keskenyebb lett, a dombok pedig egyre jobban betöltötték a szélvédőt. Elhajtottak néhány üzlet mellett, ahol képeslapokat és túrafelszerelést árultak. A rövid sort egy kisbolt és egy magányos benzinkút zárta.

Falk az üzemanyagszint-jelzőre pillantott, és indexelt. Amíg tankoltak, mindketten kiszálltak, és ásítottak egy nagyot; a korán kelés kezdte éreztetni a hatását. Itt már hűvösebb, harapósabb volt a levegő. Carmen nyöszörögve nyújtózkodott; Falk magára hagyta, és bement fizetni.

A pult mögött álló férfi kötött sapkát viselt, arcát egyhetes borosta fedte. Falk jöttére kicsit kihúzta magát.

– A park felé mennek? – Úgy kérdezte, mint aki már teljesen ki van éhezve egy kis beszélgetésre.

– Igen.

– Az eltűnt nőt keresik?

Falk pislogott.

– Igazából igen.

– Jó sokan jöttek most miatta. Behívták a felderítőcsapatot is. Tegnap vagy húszan tankoltak. Egész nap nyüzsi volt. Ma dettó. – Hitetlenkedve megrázta a fejét.

Falk diszkréten körbepillantott. Elöl csak az ő autójuk állt. Rajta kívül nem volt más vásárló a boltban.

– Remélhetőleg gyorsan megtalálják – folytatta a fickó. – Nagyon nem jó, ha valaki eltűnik. Nagyon nem tesz jót az üzletnek se. Elijeszti az embereket. Jó, tudom, kvázi emlékeztető, de abból is megárt a sok. – Ezt nem fejtette ki. Falk úgy volt vele, ezen a ponton felesleges lenne megemlítenie Kovacot.

– Van valami friss hír? – kérdezte.

– Áh. Mondjuk szerintem nem jártak sikerrel, senkit se láttam kijönni. És én mindenkit látok, akár kijönnék, akár bemennek. A legközelebbi benzinkút több mint ötven kilométerre van. Ha észak felé megy, még messzebb. Mindenki itt tankol. Tudja, biztos, ami biztos alapon. Úgy vannak vele, ha már bemennek oda, inkább nem kockáztatnak. – Vállat vont. – Nekünk meg annyival jobb.

– Régóta él itt?

– Elég rég.

Amikor Falk odaadta a fickónak a hitelkártyáját, kiszúrta a pult mögötti biztonsági kamera apró, piros lámpáját.

– A kutakon is vannak kamerák? – kérdezte, és a fickó követte a tekintetét kifelé. Carmen csukott szemmel, az égbolt felé fordított arccal dőlt a kocsinak.

– Még jó. – A fickó tekintete a kelletténél egy másodperccel tovább időzött a nőn. – Máshogy nem is lehet. Többnyire egyedül vagyok itt. Nehogy nekem elhúzzanak fizetés nélkül.

– Az eltűnt nő befelé jövet megállt itt a csapatával?

– Aha. Csütörtökön. A zsaruk már elvitték a felvétel másolatát.

Falk elővette a személyijét.

– Készítene még egyet?

A fickó megnézte a személyit, és vállat vont.

– Egy perc, és jövök.

Azzal bement a hátsó irodába. Falk várakozás közben kinézett az üvegajtón. A kúton túl gyakorlatilag csak egy zöld falat látott. A dombok eltakarták az égboltot. Hirtelen úgy érezte, teljesen körül van zárva. Amikor a fickó egy pendrive-val a kezében visszatért, Falk összerezsent.

– Az elmúlt hét anyaga – mondta a fickó, és átnyújtotta a pendrive-ot.

– Kösz szépen. Hálás vagyok.

– Nincs mit. Remélem, segít. A fene se akarna kint ragadni. A pánik, na, az csinálja ki az embert. Pár nap után minden ugyanolyannak tűnik, nem megbízható a szemünk. – A fickó is kinézett az üvegajtón. – Ilyenkor elmegy az ember esze.